

Πόλεμος χαμηλής έντασης στις κοινωνικές αλληλέγγυες δομές

Το πρωί της Πέμπτης, 24/10/13, κλιμάκιο της Δίωξης Ναρκωτικών και υπάλληλοι του Εθνικού Οργανισμού Υγείας (ΕΟΦ), παρουσία εισαγγελέα, έκαναν έφοδο στο Μητροπολιτικό Κοινωνικό Ιατρείο Ελληνικού και στη ΜΚΟ Γιατροί του Κόσμου, κατόπιν καταγγελιών «για κατοχή και διακίνηση ναρκωτικών». Στην περίπτωση των Γιατρών του Κόσμου, δεν ήταν η πρώτη φορά που στοχοποιούνταν ως εν δυνάμει επικίνδυνο καρτέλ. Περίπου ένα μήνα πριν είχε πραγματοποιηθεί έλεγχος από επόπτες υγείας της Περιφέρειας με αφορμή αντίστοιχες καταγγελίες. Παρά το γεγονός ότι κατά την πρώτη έφοδο διαπιστώθηκε πως η λειτουργία του φαρμακείου ήταν νόμιμη, η έφοδος της Πέμπτης στηρίχθηκε σε νέα υποτιθέμενη επώνυμη καταγγελία, σύμφωνα με την οποία η οργάνωση διακινεί ανεξέλεγκτα πέριξ της Ομόνοιας δίγραμμο φάρμακα. Πρόκειται για τα σκευάσματα που λαμβάνουν ψυχικά πάσχοντες και χορηγούνται αυστηρά και μόνο με ιατρική συνταγή, καθώς περιέχουν στη σύστασή τους ναρκωτικές ουσίες.

Εδώ να σημειώσουμε το εξής: δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι οι συγκεκριμένοι χώροι που δέχτηκαν έφοδο παρέχουν υπηρεσίες υγείας. Ο πρώτος λόγος της εφόδου σχετίζεται με την ξεκάθαρη και αδιαμφισβήτητη μετάβαση των υπηρεσιών υγείας από «δημόσιο σύστημα» σε κερδοφόρα ιδιωτική μπίζνα. Το κλείσιμο των δημόσιων νοσοκομείων, οι απολύσεις προσωπικού, η ανεπάρκεια προμηθειών, το εισιτήριο των 25 ευρώ για την εισαγωγή στα νοσοκομεία που θα ισχύσει από 1/1/14, είναι μόνο μερικά από τα δεδομένα που σκιαγραφούν τους στόχους της κρατικής στρατηγικής για την υγεία.

Ο δεύτερος λόγος της εφόδου, σχετίζεται με το ποιους και ποιες στηρίζουν οι παραπάνω χώροι και το σε ποιους και ποιες είναι ανοιχτοί: σε μετανάστες, άνεργες, οροθετικές, τοξικοεξαρτημένους, άστεγους και ανασφάλιστους. Σε όσους και όσες, δηλαδή, εκ των πραγμάτων αποκλείονται από το νέο σχέδιο για την υγεία και θεωρούνται περιττοί. Όσο ο αριθμός των περιττών αυξάνεται με ολοένα ταχύτερους ρυθμούς, τόσο πιο σημαντική και –κυριολεκτικά- σωτήρια θα καθίσταται η λειτουργία ανάλογων χώρων και δομών. Αντίστοιχα, όσο ταχύτερα αυξάνεται ο αριθμός των περιττών, τόσο πιο επιτακτική θα είναι και η ανάγκη της φυσικής τους εξόντωσης από την πλευρά του κράτους. Δεν έχεις λεφτά; Κάτσε σπίτι σου και ψόφα. Βρέθηκες να μένεις στο δρόμο γιατί έχασες τα πάντα; Ψόφα λοιπόν γιατί χαλάς την όμορφη εικόνα της χώρας μας στο εξωτερικό και διώχνεις τους τουρίστες.

Κατά την εκτίμησή μας, η έφοδος στους παραπάνω χώρους ήταν μόνο η αρχή. Όπως συνηθίζεται τα τελευταία χρόνια, το κράτος ξεκινά με μια ελαφριά σφαλιάρα πριν χτυπήσει σε πλήρη ισχύ. Η σφαλιάρα ελέγχει τις πιθανές αντιστάσεις και τον αντίκτυπο που θα έχει μια μελλοντική επίθεση πλήρους ισχύος, ενώ ταυτόχρονα προλειαίνει το έδαφος ώστε παρόμοια «επεισόδια» να θεωρούνται φυσιολογικά, νόμιμα και αναπόφευκτα.

Στο πλαίσιο της παραπάνω λογικής ερμηνεύουμε και αυτό που συνέβη έξω από το Αυτόνομο Στέκι την Πέμπτη, 24/10/13. Το απόγευμα της ίδιας μέρας, 5 μηχανές της ομάδας ΔΕΛΤΑ σταματούν έξω από την είσοδο του Στεκιού. Επτά μέλη της ομάδας αυτομόρφωσης της αυτοδιαχειριζόμενης δανειστικής βιβλιοθήκης ετοιμάζονται εκείνη την ώρα να μπουν στο Στέκι για να ξεκινήσουν την εβδομαδιαία κουβέντα τους. Πραγματοποιείται εξακρίβωση των στοιχείων τους, καταγραφή των διευθύνσεων των σπιτιών τους και διενεργείται έλεγχος στα προσωπικά τους αντικείμενα, ενώ ιδιαίτερο βάρος δίνεται στην εξονυχιστική έρευνα της τσάντας της συντρόφισσας που είχε κλειδιά του Στεκιού. Χαρακτηριστική ήταν και η απορημένη ερώτηση μπάτσου «στις 18:00 δεν ανοίγει σήμερα το Στέκι;» (οι συντρόφισσες και

σύντροφοι είχαν συμφωνήσει να μαζευτούν νωρίτερα). Μαντεύουμε πως η ερώτηση αυτή δεν σχετίζεται με πιθανή αγωνία του μπάτσου ότι θα έχανε την συζήτηση για «Το Κράτος και ο Ιστορικός του Ρόλος» του Κροπότκιν...

Κατά την άποψή μας, τα παραπάνω γεγονότα δεν είναι ασύνδετα μεταξύ τους. Αποτελούν ενδείξεις και αποδείξεις μίας ακόμα τακτικής στο πλαίσιο της ευρύτερης κρατικής στρατηγικής για την πειθάρχηση – και ενδεχομένως, πλήρη εξόντωση- των από κάτω. Γιατί οι από κάτω, παρά τις αντίξοες συνθήκες, παρά τη ραγδαία φτωχοποίησή τους εξακολουθούν να είναι δημιουργικοί. Εξακολουθούν να είναι αισιόδοξοι, εξακολουθούν να είναι αλληλέγγυοι με όσους κρίνουν ότι το χρειάζονται, εξακολουθούν να ενώνουν τις δυνάμεις, τις ικανότητες και τις επιθυμίες τους –και φτιάχνουν θαύματα.

Για να το θέσουμε απλά: όσοι και όσες αντιστέκονται, με οποιονδήποτε τρόπο, στην συστηματική τους εξαθλίωση, είναι εχθροί. Όσοι και όσες αναζητούν μέσω της συλλογικοποίησής τους νέους τρόπους, διαφορετικούς από αυτούς που επιτάσσει ο καπιταλισμός, για να καλύψουν τις ανάγκες και τις επιθυμίες τους και να διεκδικήσουν μια καλύτερη ζωή, είναι εχθροί.

Εχθρός λοιπόν το Μητροπολιτικό Κοινωνικό Ιατρείο Ελληνικού. Εχθροί ακόμα και οι Γιατροί του Κόσμου. Κι ακόμα πιο εχθρικά αντιμετωπίζονται οι δεκάδες συλλογικές κουζίνες, οι αυτοδιαχειριζόμενες βιβλιοθήκες, οι ομάδες προβολών, τα αντικαθεστωτικά μέσα ενημέρωσης, οι αυτοοργανωμένες θεατρικές ομάδες και οι δομές υγείας, τα παιδικά στέκια, οι ομάδες αυτομόρφωσης, τα αυτοδιαχειριζόμενα μπαρ και καφενεία. Και πού στεγάζονται όλ' αυτά τα ποταπά, εχθρικά και ύποπτα εγχειρήματα; Εκεί που ήταν αναμενόμενο: στις απανταχού εστίες ανομίας, στα αυτοδιαχειριζόμενα στέκια και τις καταλήψεις που απειλούν την ειρήνη, την σταθερότητα και την ανάπτυξη του παράλληλου ανύπαρκτου σύμπαντος που ευαγγελίζεται το κράτος.

Βάσει λοιπόν των παραπάνω, εμείς, στο Αυτόνομο Στέκι, είμαστε αποδεδειγμένα εχθροί τους. Κι αυτό γιατί, εδώ και χρόνια, συνειδητά επιλέξαμε να στήσουμε, να υποστηρίξουμε και να ενισχύσουμε οικονομικά δομές όχι μόνο της συνέλευσής μας, αλλά και συλλογικοτήτων εντός και εκτός Στεκιού. Στόχος μας ήταν η αναπαραγωγή των δομών και η ενδυνάμωσή τους. Και τέσσερα χρόνια μετά την έναρξη λειτουργίας της πρώτης συλλογικής κουζίνας που στεγάστηκε στο Στέκι, βλέπουμε με μεγάλη μας χαρά ότι ο αριθμός των αυτοοργανωμένων δομών πολλαπλασιάζεται, η φύση και η δράση τους ποικίλλουν, εμπλουτίζονται και ενδυναμώνονται. Ταυτόχρονα οι δομές που στεγάζονται στο Στέκι έχουν συμβάλει δυναμικά στη δημοσιοποίηση της δράσης ποικίλων συλλογικοτήτων και αγώνων, έχουν ενισχύσει οικονομικά (μέσω της ελεύθερης συνεισφοράς αλληλέγγυων) ομάδες, σωματεία και άτομα, έχουν παράξει πλήθος πολιτικών κειμένων και έχουν συνενώσει άτομα εκτός και εντός κινήματος, «άπειρους» και «έμπειρους», υπό την σκέπη κοινών αναγκών, επιθυμιών και οραμάτων.

Στο λεξικό στο λήμμα “δομή” βρίσκουμε: «η εσωτερική διάρθρωση η οποία συνδέει τα επί μέρους όμοια ή ανόμοια στοιχεία ενός συνόλου». Αυτή η σύνδεση μεταξύ όμοιων και ανόμοιων στοιχείων, ή πιο απλά, η σύνδεση μεταξύ διαφορετικών ανθρώπων είναι η “μαγική” ιδιότητα των δομών. Πάνω από μία κατσαρόλα, όσο λίγα ελληνικά και να ξέρει ένας μετανάστης, όσο λίγα γαλλικά και να ξέρουμε εμείς θα συνεννοηθούμε μια χαρά. Στις δομές μοιραζόμαστε τον κάματο, το άγχος και την ικανοποίηση. Δημιουργούμε συλλογικά, και παράγουμε υπηρεσίες που την υλική και ηθική αξία τους, την καρπωνόμαστε οι ίδιοι και οι ίδιες.

Όμως οι δομές δεν πρέπει να είναι μόνο μία νησίδα επιβίωσης μέσα στην κόλαση του καπιταλισμού. Ούτε να έχουν ως μοναδικό στόχο το να μας βοηθήσουν να συνεχίζουμε τις ζωές μας παράλληλα με τον καπιταλισμό. Οι δομές μας βοηθούν να καλύψουμε τις ανάγκες μας και μέσα από το αξιακό πλαίσιο λειτουργίας τους (αντιεμπορευματικές, οριζόντιες, ενισχυτικές των αγώνων, ούτε με το νόμο, ούτε με την παρανομία αλλά αυτοθεσμισμένες) πλήττουν την κυρίαρχη αντίληψη. Αυτή είναι και η ειδοποιός διαφορά τους με τις δομές που κατά καιρούς δημιουργεί το κράτος (“αυτοδιοίκηση”) ή οι διάφορες ΜΚΟ ή η Εκκλησία. Για παράδειγμα, στις δομές η ποιότητα δεν είναι ανάλογη του χρήματος και το βίωμα αυτό είναι, ίσως, ο πιο αποτελεσματικός και ευχάριστος τρόπος για να αποδυναμώσουμε το φαντασιακό του καπιταλισμού μέσα στο κεφάλι μας.

Εν τέλει, οι δομές αποτελούν έναν από κοινού συμφωνημένο τρόπο με τον οποίο ιδανικά εκφράζουμε τις επιθυμίες και τις ανάγκες μας. Κι όταν οι επιθυμίες και οι ανάγκες εκφράζονται συλλογικά, αντιεμπορευματικά, αντι-ιεραρχικά, επίμονα, δυναμικά και με πείσμα, το κράτος δεν μπορεί παρά να τις εχθρεύεται.

Επομένως, χωρίς αμφιβολία, όσα συνέβησαν το πρωί και το απόγευμα της Πέμπτης, ήταν ένα πρώτο σκούνημα, ένα τράβηγμα του αυτιού σε μας, στα «άτακτα» και «άνομα» παιδιά αυτής της κοινωνίας που εξακολουθούν να σκέφτονται αυτόνομα και μακριά από την παγωμένη αγκαλιά του κράτους. Δεν γνωρίζουμε πώς ακριβώς θα συνεχιστεί αυτός ο πόλεμος και πώς θα κλιμακωθεί. Δε θεωρούμε καθόλου απίθανο κάποια στιγμή να χαρακτηριστούμε και εμείς ως εγκληματική οργάνωση που υποθετικά οργάνωνε «τρομοκρατικές» επιθέσεις με τις κατσαρόλες και τα εκρηκτικά μπαχαρικά των κουζινών, διάβαζε βιβλία ανατρεπτικού περιεχομένου με περίεργους μουσάτους τύπους στο εξώφυλλο ή/και έκανε πλύση εγκεφάλου στους θεατές των προβολών της με κρυμμένα υποσυνείδητα μηνύματα για την επανάσταση ανάμεσα στα καρέ των ταινιών.

Παρ’ όλ’ αυτά, υπάρχει ένα μικρό προβληματάκι για το οποίο θα θέλαμε να ενημερώσουμε τους εν δυνάμει «παιδαγωγούς» που θέλουν να μας βάλουν στον «ίσιο δρόμο»: είμαστε ξύλα απελέκητα, απείθαρχα και αποφασισμένα. Θα συνεχίσουμε να δημιουργούμε, να σκεφτόμαστε ελεύθερα, να κουβεντιάζουμε, να γελάμε και να ονειρευόμαστε, να στηρίζουμε ο ένας τον άλλον, να μαγειρεύουμε, να γράφουμε εισηγήσεις, να διαβάζουμε «κακά» βιβλία μέχρι να στραβώσουμε, να βλέπουμε ταινίες, ν’ ακούμε μουσική και να χορεύουμε, να κάνουμε πορείες, να κολλάμε αφίσες και να μοιράζουμε κείμενα στη γειτονιά. Θα συνεχίσουμε να φτιάχνουμε δομές, όσες θέλουμε, ό,τι είδους θέλουμε και όπου θέλουμε, ανοιχτές σε ντόπιους και μετανάστες, γυναίκες και άνδρες, λεσβίες και διεμφυλικούς, παιδιά και ενήλικους, σκύλους και γάτες, τρελούς και λιγότερο τρελούς, τοξικοεξαρτημένους, οροθετικές, άστεγους και άνεργες. Θα συνεχίσουμε, γιατί δεν μπορούμε να κάνουμε αλλιώς.

ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΣΤΕΚΙ

25/10/13

ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ 95-97 και ΙΣΑΥΡΩΝ, ΝΕΑΠΟΛΗ- ΕΞΑΡΧΕΙΑ

autonomo_steki@yahoo.gr

<http://autonomosteki.espivblogs.net>